

ще да са отложи нашето сладко виждане, може би, още на нѣколко мѣсѣца, — ма плашеше. Тадигата бѣше готова. Зуринъ са прости съ мене приятелски. Качихъ са въ тадигата. Заедно съ мене сѣднаха два хусара съ голи сабли, и азъ тръгнахъ по голѣмиятъ пѣтъ.

Г Л А В А XII.

Слѣдъ.

Азъ бѣхъ увѣренъ, че вината на сичкото това е моето самоволно отсѣдствие изъ Оренбургъ. Азъ можѣхъ лесно да са оправдая: излизаннето противъ неприятелтъ не само че никога не бѣше запрѣщавано, но още съ сичките сръдства са насърдчаваше. Азъ можѣхъ да бѣда обвиненъ за излишното си юначество, а не за непослушание. Но приятелските ми сношения съ Пугачова можѣха да бѣдатъ доказани отъ много свидѣтели и могле би баремъ да са покажатъ твърде подозрителни. Въ сичкиятъ пѣтъ азъ мислихъ за питаняята, които трѣбаше да ми са предложатъ, обдумвахъ отговорите си и рѣшихъ са да кажа истината, защото мислѣхъ, че тоя начинъ е най-простъ за моето оправдание, а заедно съ това и пай-надѣженъ.

Азъ дойдохъ въ Казанъ, който въ това време бѣше оплѣненъ и изгоренъ. По улиците, намѣсто къщи, са търкаляха купища въглѣне и стѣрчѣха надимени стѣни, безъ покриве и безъ прозорци. Такива бѣха дирите, които останаха отъ Пугачова! Мене доведоха въ крѣпостъта, която бѣше уцѣлѣла посрѣдъ градътъ. Хусарите ма предадоха въ рѣцете на караулиятъ офицеринъ. Той заповѣда да повикатъ ковачѣтъ. Нахлузиха на краката ми букаи и заковаха ги съ гвоздъ. Послѣ то ва ма заведоха въ темницата и затвориха ма въ една